

АЛФОНС ДОДЕ И СИ ОТИДЕ

Пристигнахме на къмпинга една седмица преди Алфонс. Бяхме в пълен състав, всеки от компанията беше намерил начин да се добере до тук в уречения ден. Разпънахме палатките на плажа, както и предишното лято. Открихме мястото на стария бар, бара, който скова Алфонс миналата година. От него не беше останало нищо, през зимата морето го беше отнесло. Довлякохме дъски за пейките и масите и започнахме да ковем отново. После го заградихме със стръкове камъш, прекарахме електричество и закачихме цветни крушки. Получи се същият бар като миналогодишния, дори и табелата, която написахме с блажна боя, беше същата: „Бар „При Алфонс“. Работи без почивен ден и санитарен полуден и приема всякаква стока по всяко време“.

Щом окачихме табелата, някой се сети да пита:

– Кога ще дойде Алфонс?

– Ще дойде – отвърна Кристина, постоянното гадже на Алфонс. – Има малко работа в София и ще дойде след няколко дни.

Бяхме сигурни, че ще пристигне, защото Кристина беше вече тук, живееше в палатката му и го чакаше. Ходеха заедно от няколко години. Подхождаха си – той беше едър симпатяга, с релефни мускули, оформени от тренировки по гребане. Тя – как да ви я опиша – тяло на манекенка, най-красивата жена, която съм виждал на живо. Виждал съм я и върху календара на някаква наша износна фирма. На всичките дванайсет страници беше снимана само тя, Кристина, в различни тоалети. Знаех-

ме, че са решили официално да се оженят, дори бяха си избрали кумове – Марлена и художника Желязко. Оставаше им само да уточнят датата – някъде през есента.

Всички чакахме с нетърпение Алфонс да дойде, за да направи прекарването ни интересно. Той много го умееше. Преди няколко години даде идеята да летуваме на тоя къмпинг. На къмпинга си най-свободен, каза ни тогава Алфонс, можеш да правиш каквото си искаш, да пееш, да викаш, да пускаш силно музиката по всяко време. На къмпинга няма доброволен отряд и активисти на кварталната ОФ организация.

Оттогава нарамахме палатките и тръгнахме заедно по къмпингите. Цялата компания – от петнайсет до петдесет души. Центърът на всичко беше Алфонс. Той организираше всяка веселба. Измисляше невероятни щуротии. Хрумваха му луди идеи. Пееше и свиреше на китара, а гласът му беше съвсем като на Джон Ленън. С неговата любителска камера заснехме няколко филма, плажни уестърни, в които Алфонс играеше главната роля. Като го гледаш, можеш да го помислиш за професионален актьор. Иначе учеше френска филология, френско беше името му и баща му е бил французин. Когато бил малък, родителят му се изнесъл от България и оттогава не се е връщал.

Казвам ви, че всички ние обичахме Алфонс. Чакахме го с нетърпение да дойде. Бяхме сигурни, че щом той се появи, тогава ще започне нашето истинско море.

Три дни преди да дойде Алфонс, на къмпинга пристигна Самуил. Не го забелязахме веднага, при нас е като Аврамов дом – всеки ден някой идва или някой си отива. Представи ни го Данаил, който му се паднал първи братовчед.

Самуил носеше спален чувал, навит на руло, и кларинет.

Беше късен следобед, слънцето се покриваше зад баира, вятърът обърна посоката си и задуха откъм морето. Някои си наливаха мента, а други вече минаваха на гроздова. Марлена режеше салатата за всички – от домати и лук на колелца.

Самуил ни изгледа, пусна чувала на пясъка и лапна кларинета. Тогава ми направи впечатление, че си приличат. Музикантът беше съвсем като инструмента – почернял и издължен, слаб, направо хилав. Само очите му блестяха, както блестяха хромираните части на кларинета.

Мислехме го за самодец, а той се оказа професионалист. Завършил преди година Консерваторията и свирел в истински джаз състав. Даже ходил на турне из Европа.

Самуил се обърна с гръб към залеза и започна много тихо, сякаш ни преценяваше или пък ни подготвяше за това, което ще последва. Свиреше със затворени очи, но често повдигаше клепачи, за да се увери, че го слушаме. Млъкнахме и го загледахме. Постепенно мелодията набра скорост. Беше „Самъртайм“ от Гершуин. Но звучеше по някакъв друг начин, някак неестествено. Неестествено изглеждаше и Самуил по бански гащета на фона на залеза, който тлееше зад баира. Сякаш музикантът гореше гол в пожара на собствените си импровизации.

После към него се присъединиха и Желязко, скулпторът, с китарата, и Антон, с пионерското барабанче. Вдигна се голяма олелия, започнаха танци, светнаха разноцветните лампи на бара, отвориха се още и още бутилки, купонът потече с пълна сила.

Не помня повече подробности от вечерта, но на сутринта всички ни цепеха главите. Седяхме оклюмали под тентите и се навивахме един друг да влезем в Аналгина. Така викахме сутрин на морето, защото има лечебни свойства и прогонва махмурлука.

– Главата ми е като изтръпнал крак! – измръхтя Теодоси.

Тогава видяхме Самуил. Излезе от палатката на Кристина, протегна се доволно като домашен пес и тръгна към морето.

– Ще го убия това копеле! – скочи скулпторът Желязко.

Спряхме го. Казахме му, че това е частна работа на Алфонс. А той ще дойде скоро.

Алфонс дойде след два дни.

Пръв го забеляза мрачният човек Тодор Джонев, който по всяко време седи в шезлонга си с гръб към морето и пие бира от сутринта.

– Алфонс доде... – каза той.

Чухме клаксон и видяхме едно такси да влиза като на рали през портала на къмпинга. Шофьорът здраво беше натиснал газта и жигулито спря чак когато предните колела затънаха в пясъка.

– Идаааа! – изкрещя Алфонс, скачайки от колата.

Спуснахме се да го посрещнем.

– Захвърлям дрехи и проблеми! – заяви той, докато си събуваше панталоните. – Как е, тече ли купонът?

Шофьорът на таксито отвори багажника.

– Леле, щях да забравя! – плесна се по челото Алфонс. – Аз ви нося подарък! Купих една кулинарна изложбичка, знам ви, че сте гладни... Разтоварвайте сега!

Честна дума, в багажника се взеше истинска кулинарна изложба, дипломна работа на ученици от бургаския техникум по хранене.

Две прасенца с лимон в задника, желирани мръвки, набучени с магданоз и други треви, ордьоври, печени риби, златисти пилета, вита баница, няколкоетажна торта, шоколадови пасти...

Спуснахме се да разтоварваме, да подреждаме масите и столовете.

Кристина стоеше встрани. До нея – Самуил.

– Изхарчих всичките пари, скъпа! – посегна да я прегърне Алфонс. – Слизам от влака, гледам в една закусвалня тая фантастична изложба, завийте ми я, викам... направете сметката. По-малко от триста лева излезе...

– Трябва да говоря сериозно с теб! – рече студено Кристина и го поведе по брега на морето.

Налетяхме като африкански скакалци върху експонатите от изложбата, изгризахме всичко за нула време, останаха само кокалите и мазните хартии, когато някой се сети:

– Къде е Алфонс?

Видяхме го да идва откъм морето. На пет крачки зад него вървеше Кристина.

– Няма нищо! – каза ни той и се усмихна толкова насила, че всички разбрахме какво има. – То все някога трябваше да стане... Но станалото – станало!... А сега – купон! Обявявам страхотна веселба! Танци! Фойерверки!

Беше още светло, но запалихме разноцветните крушки. Дадохме на касетофона пълна газ, отворихме мента, а някои – и бутилки гроздова. Марлена си знаеше задачата – веднага взе да реже домати и лук на колелца.

Алфонс зае мястото си на бара. Разля по чашите. После грабна китарата. Запя, че „всичко, от което се нуждаем, е любов“, също като Джон Ленън.

Лумна огън, маскирахме се на индианци, наклепахме се с червило и паста за зъби, отвлякохме няколко бели момичета, вързахме ги на стълба на мъченията и се гаврихме с тях, а после организирахме нощно къпане – масово и грандиозно.

Не знам колко съм спал, но се събудих доста рано. Слънцето току-що бе подало мъгното си око над хоризонта.

Другите още спяха, единствено мрачният човек Тодор Джонев пиеше бира, седнал на шезлонга си както винаги – с гръб към морето.

– Алфонс си отиде... – каза той и посочи с празната бирена бутилка към шосето за София. – Алфонс доде и си отиде...

1985 г.